

MÁME DŮVODY K SPOKOJENOSTI?

V poslední době jsme svědky přetřásání otázky, která je mnohdy stavěna jako problém — ženské reprezentační družstvo. Živě se diskutovalo v kruhu reprezentantů, na plenu sekce a jinde. Otázkou se zabývali lidé, kteří ji mohou ze své zkušenosti posoudit do hloubky (viz článek R. O. Baušeho v Horolezci), avšak i tací, kteří se ji snažili řešit pouze rozumovou úvahou bez praktických znalostí, nebo dokonce jen srdcem. Nechci se zabývat otázkou, v jaké formě a do jakého stupně je horolezectví vhodné pro ženu (na př. často řešený problém bivaků). Pro toto nemám dostatečné znalosti a je věcí odborníků, aby se věci zabývali, i když i oni se často ve svých názorech rozcházejí. Chci se zmínit o věci s technického hlediska a podotýkám, že názory, které zde uvedu, jsou shodné (jak jsem si ověřil) s míněním většiny reprezentantů — to je lidí, kteří mají nejlepší přehled o výkonnosti našich reprezentantek.

Proč se otázkou vlastně zabývám? Mnohdy jsem slyšel názory, podle kterých můžeme být s lezeckou úrovní našich žen, kterým se dostalo cti členství v reprezentačním družstvu, spokojeni. Podle mého mínění jsou to názory, které pouze našemu ženskému horolezectví mohou uškodit. Obávám se totiž, že porovnáme-li relativní úroveň ženského a mužského reprezentačního družstva, nezbude než konstatovat, že naše ženy nejsou zdaleka tam, kde by měly být. Nikomu ani ve snu nenapadne chtít od nich stejný výkon, jako podávají muži.

HOROLEZEC 9/1955

Je však nutné, aby reprezentantky byly vybírány na základě určitých špičkových výkonů s hlediska ženského horolezectví. Členství v horolezeckém družstvu musí být cti a odměnou za mimořádný výkon. Jaká je však situace dnes? Sám znám tři horolezkyně, kterým bylo členství nabízeno a které toto odmítly, v jednom případě došlo dokonce k delšímu přemlouvání, které dosud nevím, jak skončilo. Nechci se opakovat a přirovnávat toto k našim horolezeckým reprezentantům, kde je výběr těžký ne proto, že pracně sháníme někoho do plného počtu družstva, ale že není možno zařadit mnoho těch, o nichž víme, že by si toto zasloužili.

V jiných sportech je den, kdy se po prvé obléká reprezentační trikot, ovocem dlouhé, tvrdé přípravy, je nutno mít kromě houževnatosti i určitý talent a vybírají se nejlepší z nejlepších. Malý příklad z horolezectví. Čtyři reprezentanti z Libereckého kraje jsme ženati. Kdyby naše manželky chtěly, a my je v tom všestranně podpořili, ručím svou hlavou za to, že by během jednoho a půl roku podaly výkon, který by je vzhledem k nynější všeobecné úrovni opravňoval k zařazení do družstva. Kdybychom byli svobodní a namluvili si průměrně sportovně založené děvče, na 90% by z ní během dvou let byla reprezentantka — byl-li by to společný cíl. Toto je neoddiskutovatelný fakt. Nepiši to proto, že bych si dělal iluze o našich instruktorských schopnostech. Dovolil by si to však tvrdit odpovědně nejen lyžař nebo lehký atlet, ale lukostřelec, vodák nebo šermíř, kteréžto sporty nejsou u žen více rozšířeny než horolezectví? Určitě ne! — a neškodilo by mnohým toto si uvědomit.

Často proti těm, kteří kritisují nynější situaci, je používán jeden velkorázný argument — sovětské ženy. Tyto se zúčastňují velkých expedic a podnikají nejtěžší výstupy — a to nejen na Kavkazu — spolu s muži. Jeho autoři si však neuvědomují, že je to naopak největší argument pro kritiku. Může snad někdo tvrdit, že při organizaci podniku expedičního charakteru by bylo možno počítat s některou z našich žen, ať již pro její horolezecké, nebo organizační schopnosti? Měli bychom jistotu, že by to podnik naopak neohrozilo? Srovnávejme a myslím, že nemáme mnoho důvodů ke klidnému spánku.

Chtěl bych se zmínit o dalším sporném bodu, kterým je zahraniční reprezentace. Ženy prý jsou rovnoprávné, zrovna tak jako muži mají nárok »podívat se« (výslavně podtrhávám) za hranice a ten, kdo toto popírá, zaspal dobu a je politiky neuvědomělý. Podle mého názoru však nesvědčí o přílišném politickém rozhledu názor na zahraniční zájezd jako na »podívání se« někam a na něco, co někomu náleží pro jeho příslušnost k tomu či onomu pohlaví. Účelem zájezdu je reprezentace. Pojedou-li naši reprezentanti někdy do Chamonix, nic je nemůže omluvit, nepokusi-li se na příklad o severní stěnu Grandes Jorasses a budou-li v Zermattu, totéž platí o severní stěně Matterhornu. Netvrdím, že tyto stěny určitě padnou — hraje zde role více vlivů, z nichž nejdůležitější je počasí, ale jen zájezd s takovým cílem je opodstatněn. Zdolání některé z těchto stěn by rázem znameňalo dobré jméno v příslušných kruzích pro naše horolezectví a pro Československo vůbec — tedy něco, co má všeobecnou platnost, a ne pouze pro ty, kteří »se tam podívali«. Zde si můžeme vzít příklad ze Sovětů — posílají za hranice sportovce jen tehdy, když jsou předpoklady, že budou opravdu reprezentovat.

A nyní závěr. Nepiši zde proto, že bych chtěl vůbec zatracovat ženské reprezentační družstvo. Jsou zde ženy, které jsou ochotny dávat to, co se musí žádat od skutečné reprezentantky. Nezdá se mi však, že cesta, kterou je zaměřen training družstva žen, je zcela správná. Mám trochu dojem, že je příliš pod vlivem způsobu trainingu družstva mužů. Pro reprezentanty zaměřeni na podniky vytrvalostního charakteru bylo výslednicí vývoje, který vedl logicky přes těžké stěny k dlouhým zimním hřebenovým podnikům. U velké většiny žen zde však zeje velká prázdnota. Na příklad při letošním hřebenovém podniku při soustředění reprezentantek působily některé ženy, které neměly za sebou v zimě více, než co by jim byl dal obyčejný bývalý instruktorský kurs. I když podaly

za nepříznivého počasí na několika turách v úseku Kopské sedlo — Kežmarský štít snaživý výkon (tento podnik se ovšem logicky nedá považovat za zdolání hřebene Kopské sedlo — Kežmarský štít vzhledem k tomu, že byl jeden den a tři noci stráveny na Téryho chatě — jinak bychom musili počítat třeba hlavní hřeben Tater i tomu, kdo by si na něj několikrát za zimu zajel a udělal si ho po částech), domnívám se, že by jim více dalo lezení, ne vytrvalostní, ale spíše technické. Dokonce u žen bych za nynějšího stavu kladl důraz více na léto, než na zimu — zde mají ženy výhodu proti nám — jejich vývoj není zdaleka skončen a mají dostatek problémů k řešení. Právě zde je třeba rozvinout zdravou soutěživost. Pouze na jejím základě lze sestavit dobré reprezentační družstvo. Také je třeba se již konečně vypořádat s názorem, že do těžší stěny nemůže jít ženské družstvo a že je vždy třeba »silného muže«. Tvrdit toto znamená naprosto podkopávat oprávněnost ženského reprezentačního družstva, protože horolezce z nás dělají nejen fyzické, ale i morální vlastnosti — bez nich je hloupost si namlouvat, že je někdo reprezentantem. K zařazení do družstva je třeba nejvíc přihlížet k těm výstupům, které provedlo družstvo složené pouze z žen.

Považoval jsem za svou povinnost zmínit se o nedostacích, které nevidím jen já sám, které mlčky přehlížet by znamenalo škodit vývoji našeho sportu, i když jsem si vědom, že mi bude vyčítána zaujatost. A našim reprezentantkám bych doporučil toto — na věci je třeba se dívat konkrétně, i když je to někdy nepříjemné, vytyčit si cíl, který nesmí být pouze »podívat se za hranice«, a hledat svou vlastní cestu pro jeho uskutečňování.

Mistr sportu RADOVAN KUCHARĚ

Toto je ovšem názor soudruha Kuchaře! Očekáváme, že i ženy-representantky nám sdělí, jak ony se na celou otázku dívají.

Otevřený dopis mistru sportu Radovanu Kuchařovi k článku »Máme důvody k spokojenosti?«

Milý soudruhu!

Nechceme zbytečně dlouho polemisovat. Jen krátce za celé družstvo žen. Napsal jsi dlouhý článek. — Dobrá! — Odpusť, že se nebudeme široce rozepisovat a rozvádět všechny Tvoje »proč?«. Domníváme se, že by to bylo zbytečné a únavné, již vzhledem k tomu, že počít stránek v »Horolezci« je stále nedostačující a že daný podnět k diskusi o ženském horolezectví by se dal vyřešit jinou formou. Formou osobního příkladu.

Jedním z prvních bodů Tvého mínění je, že ani zdaleka není ženské družstvo tam, kde by mělo být. V tom Ti dáváme za pravdu. Ale či je to chyba? Uvážíme-li, že vzniklo teprve před rokem z návrhů kraje, můžeme říci, že udělalo veliký kus práce. Vždyť bylo od samého začátku osamoceno tak, že si muselo samo hledat cestu, bez rady a pomoci i většiny našich reprezentantů.

Rády bychom se zeptaly na příklad Tebe, soudruhu Kuchaři, co jsi udělal pro družstvo žen i pro výcvik nových horolezců ve svém kraji. To je zase naše otázka. Rády bychom mezi sebou uvítaly alespoň jednu členku z Libereckého kraje, která by byla »technicky i organizačně na výši«, a která by třeba právě Tvé přebohaté zkušenosti nám všem předala. Zdá se, že je stejně těžké ji vyvíciit jako zlezení severní stěny Grandes Jorasses.

Píšeš, že by v případě vaší podpory manželky libereckých reprezentantů za jeden a půl roku dosáhly úrovně reprezentantek. Ovšem, diplomaticky neuvádíš, že všechny za svobodna lezly a byly na tehdejší dobu v nadprůměrné formě. Některé z nich pak dokonce patřily mezi naše nejlepší horolezky. Ptáme se tedy, proč ony nelezou? Je to snad nedostatek osobního přesvědčování a agitace? Nebo snad úmyslné zabraňování? Nebo je nepodporujete?

Tvrdíš jako »neodiskutovatelný fakt«, že z 90% bys z průměrně sportovně založeného děvčete — kdybys chtěl — mohl za dva roky vychovat reprezentantku »naši dnešní úroveň«. Máme o tom své pochybnosti. Technicky by snad rovněž dosáhla. — Ale co zkušenosti a orientace v horách? Uvažoval jsi o tom?

A teď k »podivání se za hranice«. Píšeš: »... účelem zájezdu je reprezentace. Pojedou-li naši reprezentanti někdy do Chamonix, nic je nemůže omluvit, nepokusi-li se na příklad o severní stěnu Grandes Jorasses a budou-li v Zermattu, totéž platí o severní stěně Matterhornu.« Souhlasíme s Tebou, alespoň zčásti, zvláště po posledních zkušenostech ze zájezdu reprezentantů do Chamonix. Zdá se nám ovšem, že nemáš zcela pravdu. Účelem zájezdu za hranice není snad jen reprezentace, ale především získávání zkušeností v nezvyklých a neznámých terénech. To je totiž našim přáním. A myslíme, že reálnějším, i když tomu někdo říká »podívat se za hranice«.

Dáváme Ti za pravdu ještě také v tom, že náš trening byl příliš zaměřen na podnik vytrvalostního charakteru. Dospěly jsme k tomu po letním soustředění. Ale nebyla to vina především těch, kteří pochybovali o tom, že ženy jsou schopny vykonat podnik expedičního charakteru?

Na jedné straně, v té části svého článku, kde se zmiňuješ o »podniku expedičního charakteru«, pochybuješ o lezeckých a organizačních schopnostech kterékoliv členky družstva, — ale vzápětí o kousek dále říkáš, že »... jsou zde ženy, které jsou ochotny dávat to, co se musí žádat od skutečné reprezentantky«. Zdá se, že si odporuješ. Na vlastní věci to ovšem nic nemění. Podle našeho názoru musí mít reprezentantka schopnosti technické a organizační, ale také — a hlavně — velkou sílu morální a smysl pro kolektiv. A zvláště zde si myslíme, že úroveň ženského družstva v tomto směru je daleko vyšší než u většiny reprezentantů. Uvažoval jsi někdy o tom, co pro ženu znamená dokázat něco v horolezectví při zaměstnání a rodině?

My ovšem chceme dělat náš sport i za těchto podmínek. A chceme se dále vyvíjet a zlepšovat v mezích našich možností. Chceme se »na věci dívat konkrétně«, chceme si »stanovit cíle« — a »hledat naši vlastní cestu pro jejich uskutečňování«. — Ale očekáváme, že po této otevřené výměně názorů nám i naši reprezentanti podají pomocnou ruku a nebudou nám brzdou.

*Za horolezecké družstvo žen mistryně sportu
Blažena Karasová.*

Máme důvody k spokojnosti?

FERO ZÁVODSKÝ

Pod tímto názvom napísal v 9. čísle Horolezca majter športu Radovan Kuchař článok, týkajúci sa ženského horolezeckého družstva. Nechcem polemizovať o úrovni ženského reprezentačného družstva, tak ako ju podáva súdruh Kuchař, lebo väčšinu členiek reprezentačného družstva nepoznám, chcel by som len nadhodiť niektoré skutočnosti, ktoré by ženské horolezectvo postavili do iného svetla.

Vo všetkých športoch, najmä v ľahkej atletike, majú ženy svoje výkony, svoje rekordy oddelené od mužov. V čom je rozdiel? V niektorých disciplínach iba v časoch, lebo ženy aj muži bežia rovnakú trať (100, 200, 800 m), ale v iných časových termínoch; niektoré disciplíny ženy vôbec nebežia.

Teda bežia stovku, dvojstovku, osemstovku, práve tak ako muži, ale v nižších časoch.

Lezie horolezec svoju túru na čas? Nelezie! Preto do určitého stupňa ťažkosti by kľudne mohla žena s mužom tvoriť družstvo na lane ako rovnocenný partner. Do toho stupňa ťažkosti, v ktorom ku príkladu v ľahkej atletike prestáva súťažiť. Máme v minulosti i prítomnosti mnoho dôkazov, že ženy v družstve s mužami zliezli veľmi ťažké túry (Veličková-Velička, Puškáš-Petrlová), samy však v týchto cestách buď stroskotali, alebo sa vôbec do nich nepustili. V čom to tkvie? Predovšetkým v sile, vo vytrvalosti, v nervovej sústave, ktoré ženy majú slabšie, preto ani samostatne nemôžu podávať tie výkony ako muži.

Dostávame sa tu do otázky: reprezentačné družstvo mužov so ženami, alebo dve samostatné reprezentačné družstvá, alebo len mužské reprezentačné družstvo?

Reprezentačné družstvo zmiešané by sa pravdepodobne neosvedčilo, lebo ženská časť by brzdila vo vývoji mužskú časť, ak by liezli v zmiešaných družstvách, lebo nie je možné, aby sme od žien požadovali trvalo tie isté výkony ako u mužov, i keby sme časove túru pretiahli. Lebo silu do túry musí vložiť tak ako tak, ba niekedy preťahovanie časového termínu má nepriaznivý vplyv na duševný i telesný stav takého družstva.

Nebolo by spravodlivé, aby sme zrušili ženské reprezentačné družstvo, preto ostáva jediný možný spôsob riešenia, taký, aký konečne už aj je: samostatné reprezentačné družstvo. A tu sme u koreňa nespokojnosti súdruha Kuchařa: Samostatné reprezentačné družstvo nepodáva tie výkony, ktoré by podávalo malo. Čiže nemáme dôvod ku spokojnosti!

Komu patrí ženské reprezentačné družstvo? Má »svojho predsedu trénerskej rady«? Nemá! Čiže je tu predpoklad, že toto družstvo po stránke technického výcviku, svojich podnikov a pod. patrí pod trénersku radu. Ako viem, máme jednu trénerskú radu. Nechodím na jej schôdzky, ale mám dojem, že o ženské reprezentačné družstvo sa stará iba majsterka športu Blažena Karasová, teda zase žena. Správnejšie, podľa môjho názoru, by bolo, keby trénerská rada sa rovnako starala o úroveň ženského horolezectva, konkrétne ženského reprezentač-

ného družstva tak, ako o úroveň mužského reprezentačného družstva, ak sa o túto úroveň celého družstva vôbec stará.

Čiže ženy by mali mať trénerov z radov mužov. Veď aj v iných športoch sú poväčšine trénermi ženského družstva muži. Títo muži by dohliadali na výkon každej reprezentantky (až do krajského repr. družstva), sledovali jej výkon a určovali maximálny stupeň ťažkosti lezenia pre tú ktorú ženu. A pre všetky ženy by mal byť ustanovený maximálny možný stupeň lezenia. Možno, že sa to bude zdať ako zasahovanie do osobnej slobody, ale vezmime si zase príklad z iných športov: nikto nemôže donútiť ženu, lebo lepšie povedané, nikoho nemôže žena presvedčiť, že pobeží 10.000 m lepšie ako muž, alebo aspoň tak ako muž. Preto by v horolezectve nemohli byť zavedené podobné spôsoby?

Ideálne by bolo, aby čas od času mohla žena liezť s niektorým mužom (svojím trénerom, reprezentantom), aby si preskúšala svoje schopnosti. Bez mužskej podpory sú ženy odkázané samy na seba a netreba sa preto diviť, že sa nevyrovňajú sovietskym horolezkyniam, ktoré sú často i vedúcimi expedícií. Ani sovietska žena-horolezkyňa sa isto nevyrovná svojmu partnerovi v mužskom družstve, ale isto s nimi lezuť — na to máme doklady. Preto u nás sa na ženské družstvo tak zanevierajú. **Len preto, lebo odčerpávajú mužskému družstvu finančné prostriedky?** Ak by to tak v skutočnosti malo byť, ponímanie horolezectva by kleslo na veľmi nízku ideovú a mravnú úroveň!

Nemožno súhlasiť so súdruhom Kuchařom, že pri iných športoch sa za pol-druha roka nevypracuje na špičkového pretekára. Naopak, máme príklady z ľahkej atletiky (Fikotová — disk), lyžiarstva i futbalu, že pilným tréningom a chuťou do vyvoleného športu sa dostal pretekár za rok do reprezentačného družstva. Preto to nemohlo byť v horolezectve u žien? Je pravda, že u nás je to ťažké, lebo nie je možné tak často chodiť do Tatier na vykonávanie túr, ako pretekár chodí na štadión, ale možné to je.

Záver tohto môjho príspevku bude ten, že ženské družstvo iba vtedy podvihneme, ak sa mu bude mužské reprezentačné družstvo, alebo tréneri-muži, venovať. Len pozor na to, aby túžba žien neišla za hranice bezpečnosti, za hranice ženských síl!

My môžeme byť spokojení!

Letní soustředění žen, které bylo uskutečněno v době od 11.—24. září 1955, přineslo našim ženám velký úspěch. Plánovaný kolektivní přechod hlavního hřebene Tater byl uskutečněn i za velmi nepříznivých podmínek, jak to líčí deník přechodu:

Po dohodě s trenérem ing. Zábojem svoláváme družstvo na 11. září 1955. Sraz všech účastnic na Bilíkové chatě. Chybí jediné Olga Veličková pro nemoc svého manžela a Dr Formanová, která nemohla býti pracovně uvolněna. Dr Matějková, která měla být lékařkou výpravy, je týden po zápalu plic; zastoupila ji Ema Formanová, která se přidá k družstvu během přechodu.

13. září 1955.

Ráno o 4. hodině vstáváme a družstvo, sestávající ze s. Ireny Hrablíkové, Zdeňky Nespěchalové, Olgy Láskové, Miroslavy Macků a mne, se vydává na cestu do Popradu, Liptovského Hrádku, Pribyliny, pak koňským potahem až do Zadní Tiché doliny. Plánovaný nástup do Liliového sedla je tento den odložen pro průtrž mračen.

14. září.

Stále silně přší, ale odhodlanost děvčat je veliká. Plánovaný úkol se musí splnit i přes všechnu nepřízeň počasí. Zatím nálada neklesá, vyprávíme si o výstupech a hrajeeme hry pro ukrácení nekonečného dne.

15. září.

Dopoledne silně prší, ale k večeru se mraky trhají, připravujeme tedy věci na časný odchod z tábora.

16. září.

V 10,15 hod. vztyčujeme státní vlajku na česko-polských hranicích. Pak pokračujeme až do Vrat Chalubiňského, kde stavíme první tábor přechodu. Za tento den jsme přešly přes 6 vrcholů a 4 sedla, celkem 1503 m výškového rozdílu a 800 m nástupu dolinou na délce 6 km. V noci je třístupňový mráz.

17. září.

Druhý den se počasí zhorší, mrzne a je silná námraza, takže v severních stěnách je již souvislý led a námraza. Družstvo není vybaveno ani jedinými železy, ani tricouny. Přesto ale tento den zdoláváme 7 vrcholů a 6 sedel, s výškovým rozdílem 1276 metrů. Družstvo obešlo jen Druhého Mnicha. Délka pochodu je 2 ½ km. Zdravotní stav je zatím dobrý, jen Ireně Hrablíkové se obnovilo silným nachlazením staré zranění v páteři.

18. září.

Z bezpečnostních důvodů trenér družstva a lékařka nařizují sestup do Sedla Váhy. Víchřice, která je v Tatrách, dosahuje 125 km za hodinu, a -15⁰ mráz nás nutí vyčkat. S letní výzbrojí se nedá bez riskování lézt na čistém ledu, který je nyní i v jižních stěnách.

19. září.

Počasí se nelepší, ale děvčata jsou rozhodnuta bojovat a vydržet. Velká víra a silný optimismus, rozhodnutí vydržet a nepovolit, jsou velkými mravními činiteli v našem družstvu.

20. září.

Ráno je jasno, slunce pomáhá vydatně odstraňovat led na jižních stěnách, jen v severních je dosud silná námraza. »Zakusujeme« se opět do dalšího úseku. Po dohodě s trenérem obcházíme úsek v délce 1 km od Volové věže po Rysy. Družstvo chce dohnat dvoudenní zpoždění, proto se rozděluje na 2 skupiny, které střídavě půjdou po hřebenu. Prvá skupina vyráží z Rysů na Ganek, druhá z Rumanova štítu do Železné brány, kde se večer všechny sejdou a společně bivačkují. Přešly jsme dalších 9 vrcholů a 6 sedel s výškovým rozdílem 2668 m v délce 2¾ km. Mráz dosud nepovoluje.

21. září.

Prvá skupina jde z Východního štítu nad Železnou Branou na Zadný Gerlach a odtud na Stalinův štít, kde vztyčuje v 15 hodin státní vlajku. Sestupuje a schází se 2. skupinou jdoucí ze Zadného Gerlachu na Prielom. Tento den jsme přešly přes 13 vrcholů s výškovým rozdílem 1873 m a v délce 4¼ km.

22. září.

Jedna část jde z Prielomu do Javorového sedla, druhá s obcházením Zbojnických věží na Sedielko. Dnes »padlo« 9 vrcholů s výškovým rozdílem 1262 m a o délce 4 km. Počasí je stále stejné. Silná mlha, zvláště v severovýchodních stěnách brání družstvu v rychlejším postupu. Ale i tak jsem hrdá na výkon všech děvčat. Bez dostatečné výzbroje i výstroje, kde nedostatky vyvažuje houževnatost a odvaha, by za těchto podmínek málokdo vydržel na hřebenu. Připočteme-li k tomu, že průměrná váha batohu se pohybuje od 12—14 kg, je to výkon opravdu velmi dobrý.

23. září.

Poslední den první skupina přechází ze Sedielka do Vyšné Baraní strážnice, kde se setkává se skupinou druhou a pokračují ve své cestě až do Kopského sedla, kde v 15,30 naposledy vztyčujeme státní vlajku. Poslední den se počasí

opět zhoršuje, silný déšť ale nevedí tomu, aby posledních 10 vrcholů a 10 sedel s výškovým rozdílem 2544, v délce 5 km, se nesplnilo. Úkol je splněn, všechny účastnice jsou spokojeny. Co si družstvo naplánovalo, skutečně splnilo. Trenér družstva hodnotí náš výkon jako vrcholný, nejen pro svůj vytrvalostní charakter, ale především — a toho si nejvíce ceníme — pro svoji hodnotu morální. Za celou dobu se nevyskytl ani jeden případ nedorozumění nebo odmítnutí rozkazů vedoucích. Ing. Záboj ve svém hodnocení dále připomíná, že ženy jsou schopny se zařadit mezi nejlepší lezce i absolvovat budoucí zájezdy do zahraničních velehor.

24. září.

Rozjíždíme se s vědomím, že úkol jsme splnily a dobře splnily, i když výzbroj na podnik podobného charakteru byla nedostačující. Útočné stany, gumové Žďárského pytle i lana Lütznér jsou pro tento vytrvalostní podnik nevyhovující.

Stručné zhodnocení

Celkově přešlo družstvo za krajně nepříznivých podmínek 54 vrcholů, s celkovým výškovým rozdílem 10.233 metrů na délce 24½ km. Letní soustředění ženského družstva bylo úspěšné. Napříště se ovšem musí počítat s dokonalou výzbrojí, jako gumové matrace, které zvláště pro ženy jsou velmi nutné, a snížit samotnou váhu nákladu na minimální váhu. Můžeme být spokojeny s výkonem, i když by se zdálo, že družstvo rozdělením na 2 skupiny, které se večer scházely, nebylo správné. Ale počasí, které bylo opravdu špatné, nás donutilo změnit původní plán a také proto, že jsme vlastně byly lichý počet, což by pochod zdržovalo. Nám šlo o poznatky v získávání vytrvalosti při nástupech, které jsou velmi nutné při budoucím zájezdu do Alp. Letní přechod byl tedy prvním krůčkem k dalším úkolům, které na nás čekají.

Mistryně sportu Blažena Karasová